

Vážení adoptivní rodiče, vážení příznivci a přátelé Centra Narovinu,

léto je za námi a my máme milou povinnost prezentovat další číslo informačního bulletinu. Opět přinášíme aktuální informace z našich projektů a slibované ohlédnutí za projektem „Adopce afrických dětí – projektem pomoci na dálku“, ve kterém přinášíme rozhovory s dětmi, které s pomocí adoptivních rodičů zdárně ukončily vyšší odborné školy. Co dělají dnes? Měl tento projekt v jejich životech nějaký smysl?

A jak to vidí adoptivní rodiče u nás? O tom všem je slibovaná příloha... Všechny rozhovory, které se nevešly do tištěné verze bulletinu, najdete na našich webových stránkách.

Přeji Vám slunečný podzim a těším se na další společné projekty a setkání.

Za Centrum Narovinu Simona Heřtusová
simona.hertusova@adopceafrika.cz

Ke zdárné léčbě přispívají i jasná pravidla a vlídné zacházení s pacienty a jejich rodiči

Pojištění funguje i bez pojišťovny

Kennedy Okongo (na fotografii vpravo) stál u zrodu partnerské organizace Centra Narovinu v roce 2000 v Keni a také dvou hlavních projektů Adopce afrických dětí na dálku a Ostrova Naděje na Rusinga Island. V Nairobi dokončuje univerzitu a jeho hlavním zájmem je, vedle péče o „naše“ děti, získání praxe při tvorbě a obsluze softwaru pro řízení letového provozu na některém ze světových letišť. Nedávno už po čtvrté navštívil Českou republiku, a protože je v keňské Narovinu „hlavou“ zdravotního pojištění pro adoptované děti, trochu jsem ho vyzpovídala.

Kene, jaký je systém zdravotního pojištění v Keni pro lidi různých majetkových skupin?

V Keni je několik soukromých subjektů zdravotního pojištění, které využívají zámožní lidé nebo bohaté firmy u nich pojišťují své zaměstnance. Roční poplatek od 375 od 625 USD kryje náklady na léčení nebo hospitalizaci od 63 tis. až do 225 tis. USD.

Dále je tu Fond národního zdravotního pojištění, který zřídila keňská vláda pro všechny Keňany. Je určen pro zaměstnance, ale pokud chtějí, mohou si ho platit i nezaměstnaní. Platí se od 2 do 15 USD. Samozřejmě lidé bez práce platí nejnižší částku. Pojistku hradí hlava rodiny, ale krytí pojistného se vztahuje na celou rodinu. Na druhou stranu pojištění nehradí ve většině případů zdaleka všechny náklady na léčení a v mnoha případech pokryje pouze platbu za lůžko při hospitalizaci. Pojišťovna má stanovenou maximální částku, kterou za pacienta v nemocnici zaplatí. Ostatní náklady si musí hradit nemocný.

Vláda se v současnosti pokouší zajistit, aby Fond

hradil pojištění i ambulantním pacientům a také, aby se navýšila částka úhrady nemocným.

Mnoho Keňanů využívá tento způsob pojištění (včetně nás koordinátorů), přestože Fond není zrovna efektivní a stále čelí stížnostem ze strany pojištěnců. Na druhou stranu je to nejvyužívanější pojištění ze všech, které tu máme k dispozici.

Kdo vlastně přišel s nápadem zřídit pro „naše“ děti zdravotní pojištění?

Před pojištěním to fungovalo tak, že když dítě onemocnělo, požádali jsme adoptivní rodiče o pomoc a ve většině případů se tak podařilo léčení zaplatit. Ovšem stávalo se, že děti potřebovaly akutní péči, a nebyl čas volat do České republiky, protože šlo o život. Proto jsme se začali zabývat myšlenkou zřídit dětem alespoň levné zdravotní pojištění a zeptat se sponzorů v Česku, jestli by do toho šli s námi. Přednesl jsem svou představu Daně Feminové a po mnoha diskuzích jsme se rozhodli to zkusit.

Začátky asi nebyly lehké...

Nejhorší byl ten krok do neznáma, do úplné „tmy“. Žádné zkušenosti a velký risk. Naštěstí pozitivní odezva ze strany adoptivních rodičů byla ohromnou vzpruhou. Pojištění stojí asi 63 USD pro jedno dítě na rok s tím, že dítěti můžeme garantovat péči do 2.500 USD. Při počtu 1.500 sponzorů z ČR jsme si mohli dovolit zaplatit tuto částku pouze pro 37 dětí. To bylo dost stresující, a tak jsme se rozhodli předat zodpovědnost na zdravotní pojišťovnu, která má k dispozici poněkud jiné prostředky než jsme si mohli dovolit my.

Proč jste se rozhodli ukončit spolupráci se zdravotní pojišťovnou a vzít celou práci na svá bedra?

Po dvou letech jsme měli už dost informací o tom, jak pojištění funguje a nechyběla nám ani kuráž věc znovu změnit. Chtěli jsme se to vzít na sebe také proto, že placení účtů pojišťovnou trvalo dost dlouho a pojišťovna nevěnovala dostatečnou pozornost tomu, aby rodičům hospitalizovaných dětí vysvětlila co a jak v nemocnici. To bylo pro mnohé z nich velmi frustrující. Jsou to přece jen lidé z velmi skromných poměrů a měli problémy porozumět striktní řeči a pravidlům úřední instituce.

Můžeš nám trochu více přiblížit, jak to funguje?

S námi je to jednoduché! Když dítě onemocní, jeho rodič nebo opatrovník zavolá svému koordinátorovi a ten zavolá mě. Já jsem pak v přímém kontaktu s rodiči a pomáhám jim najít dobré zdravotní zařízení blízko jejich bydliště. Spolupracuji také s nemocnicí, když přijímá naše děti. Je tam většinou i jejich koordinátor. V současnosti mám dobré kontakty ve většině zdejších nemocnic.

Všechny děti procházejí jednou ročně také preventivní prohlídkou. Pokud se při vyšetření narazí na problém, děti jsou podrobeny dalším testům. Loni se z padesáti dále zkoumaných případů ukázalo, že jedenáct z nich je opravdu vážných.

Takže nelituješ práce navíc?

Pro nás je projekt především velká výzva a hlavně jsme rádi, že se povědomí o systému zdravotní péče dostává i mezi ty nejchudší lidi. Ačkoli někteří stále nemohou pochopit, že když je jejich dítě zdravé, proč nedostanou „nevyužité“ peníze na pojištění jako bonus k adopci. Někteří „chytráci“ se pokoušejí pozměnit účty z nemocnice, ale na to jim vždycky přijdu a pak jim dám co proto. Jsou to už opravdu mizející případy a pojištění v současnosti přináší dětem i rodičům hlavně radost a výhody.

Můžeme tvrdit, že organizace jako je Centrum Narovinu často v Africe supluje roli vlády dané země ke svým nejpobytelnějším obyvatelům. V každé organizaci je však většinou ještě někdo, kdo pomáhá více, než je obvyklé. Asi jsi pochopil, že tím teď míním tebe.

Dělám to pro lidi, kteří nemají možnost volby a tak nemohou některé problémy řešit sami. A dělám to také pro pocit uspokojení, když se podaří vyřešit složitý případ a na jeho konci vidím jít šťastné a zdravé dítě znovu do školy.

Ptala se Ilona Musilová

Zdravotní pojištění dětí z programu „Adopce afrických dětí – projektu pomoci na dálku“

Program zdravotního pojištění se v rámci našeho projektu poprvé rozběhl na přelomu května a června 2009. Díky podpoře adoptivních rodičů byla umožněna zdravotní péče, léky i ošetření mnoha dětem. Jelikož i spolupráce kešských koordinátorů se zdravotnickými zařízeními fungovala velice dobře, rozhodli jsme se v programu zdravotního pojištění pro děti pokračovat i v dalších letech.

Zdravotní péče se vždy hradí na období jednoho roku a stojí 1500,- Kč (v případě rodičů ze Slovenska 60 EUR).

Dětem pojištěným od června 2012 až do konce května 2013 je zajištěno následující:

- 1) kompletní preventivní prohlídka i s krevními testy na HIV
- 2) sledování HIV pozitivního dítěte (spolupráce s partnerskou organizací) – zajištění léků a všech potřebných informací, jak se chovat
- 3) kontrola očkování a zajištění naočkování čtyřmi hlavními vakcínami + doporučení lékaře k dalším placeným očkovaním
- 4) informace k prevenci obvyklých onemocnění
- 5) hrazení nákladů na ošetření a léky v případě hospitalizace, tedy na zajištění lékařské péče u závažnějších stavů, které vyžadují pobyt v nemocnici (a to i v případě úrazů a nehod) do maximální částky 200 000 Ksh za rok

Zmíněné preventivní prohlídky probíhají průběžně ve zdravotnických zařízeních poblíž bydliště dětí a všechny pojištěné děti toto vyšetření absolvují nejpozději do konce srpna. Sponzor pojištění („adoptivní rodič“) každoročně dostává výslednou lékařskou zprávu.

Děkujeme Vám za Vaši spolupráci a podporu dětí.

Centrum Narovinu

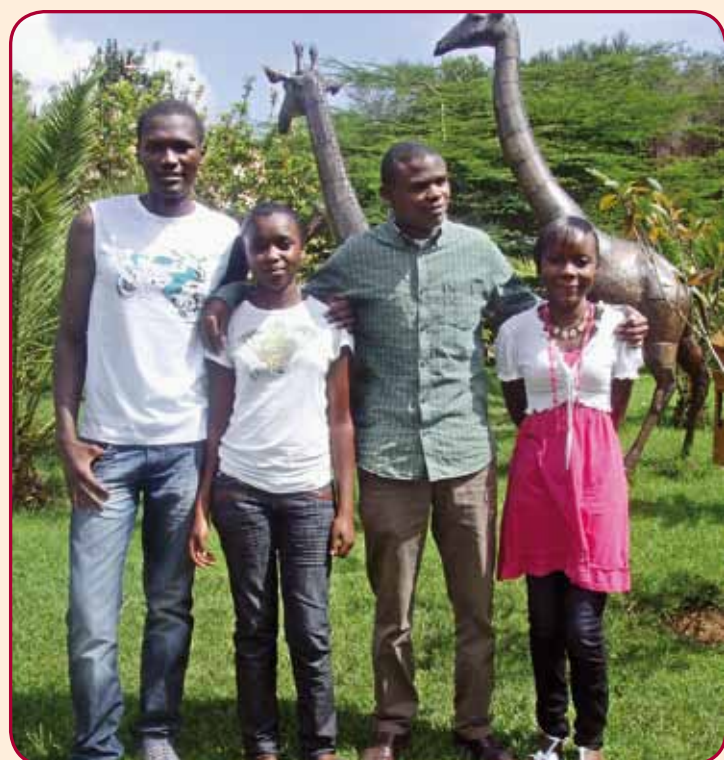
OHLÉDNUTÍ ZA PROJEKTEM „Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“

Projekt podpory vzdělávání na dálku vyvolává mezi veřejností rozporuplné pocity: pro některé lidi a organizace je zcela nesmyslný, nefunkční a nepřínosný, pro jiné naopak zcela jedinečný, smysluplný a pomáhající konkrétním lidem. Nebudeme se zde pouštět do polemik, ale nastíníme, proč tento projekt vznikl u naší organizace a co konkrétního přináší.

Centrum Narovinu začalo s rozvojovými projekty v africké Keni v roce 2000. Nejdříve se navazovaly kontakty s místními lidmi a společnými rozhovory a spoluprací vznikaly první kurzy alfabetyzace, komunitní centra pro děti ulice, lékařská střediska, výrobní kurzy atd. Seznamovali jsme se s každodenní realitou, africkou mentalitou a bylo nám jasné, že se vydáváme na dlouhou cestu. Zpět jsme se už ale vrátit nemohli, neseděli jsme v hotelu v centru města a neřešili teoretickou pomoc od stolu, žili jsme s místními v nejchudších čtvrtích a slumech a všechny příběhy se staly součástí našich životů.

A tak se pomalu z kurzů stávaly školy s jednou třídou, jednou paní učitelkou a sto dětmi, z komunitních center sirotčince nabízející dětem ubytování a stravu... Všechny projekty byly propojeny s osvětou a rozvojovou výchovou v českých a slovenských školách. Od začátku nám bylo jasné, že se nechceme a ani nemůžeme stát jen humanitární organizací, ale že se vždy budeme snažit o změnu systému a podmínek, že budeme otevřeně mluvit o příčinách a problémech a všechny projekty pro nás budou mít dlouhodobý charakter.

Po těchto počátečních zkušenostech jsme i my v roce 2002 začali s „Adopcí afrických dětí – projektem pomoci na dálku“.

Adoptivní rodiče dovedli desítky dětí až na univerzity.

Děti mají velkou radost, mohou být ve škole a učit se.

S projektem konkrétní pomoci v nelehkých podmínkách, které není možné rychle změnit, s navázáním spolupráce mezi Evropou a Afrikou, s jednorázovou pomocí, která přesahuje do budoucnosti i do dalších rodinných osudů...

Roky běží a my se snažíme vylepšovat a měnit podmínky tak, aby projekt lépe fungoval na české i keňské straně. Není to vždy jednoduché a často řešíme i nepříjemné situace způsobené jiným životním stylem, hodnotami či mentalitou... Stále ale myslíme na budoucnost a na to, že pokud Afriče nebudou pomáhat organizace zabývající se rozvojovými projekty, kdo lidem v Africe pomůže? Od začátku nám přeci bylo jasné, že změna má dlouhodobý charakter, tak dál tvrdošijně měníme zaběhnuté i stávající a snažíme se přinášet nové podněty.

Za sebou máme 12 let praxe v rozvojové oblasti – projekty se ustálily, vytříbily a i nám se podařil velký kus práce. Podařilo se nám změnit život v oblasti Kauti, v oblasti sužované pravidelným suchem a hladomorem. Podařilo se nám postavit „Ostrov Naděje“ na Rusinga Island se školkou, školou, klinikou a sirotčincem. Podařilo se nám navázat spolupráci s desítkami keňských a českých škol. A v projektu „Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“ jsme pomohli změnit budoucnost více než třem tisícům konkrétních dětí a rodin. Většina adoptivních rodičů vidí tento projekt na dlouhá léta, a tak s jejich pomocí děti úspěšně ukončují základní, střední školy i vyšší odborné. Za celou dobu trvání projektu zdárně ukončilo vyšší odborné vzdělání přes 300 dětí. A právě těchto dětí jsme se ptali, co jim projekt přinesl, co dělají dnes a jaké mají další plány.

I když si možná řeknete, že se jedná o „pár“ dětí, „pár“ projektů – krok za krokem a na dlouhá léta, pro nás to jsou konkrétní osudy lidí, rodin a komunit, kterým se změnila celá budoucnost. My rozhodně v tomto směru a snaze o změnu pokračujeme dál!

Ale posuďte sami, zda tyto projekty a konkrétně také projekt „Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“ má smysl.

Simona Heřtusová

Seline Adhambo Obondo

Ahoj, jmenuji se Seline Adhambo Obondo (číslo adopce bylo 50537). Je mi 22 let a žiji v Nairobi na místě zvaném Kasarani.

Především bych Vám chtěla poděkovat za program adopce, do kterého jsem se připojila v roce 2003 na základní škole v 7. třídě. Program adopce mě podporoval během mého vzdělávání od 7. třídy, na střední škole a v prvním semestru, kdy jsem začala studovat na vysoké škole program IT.

Po dokončení IT programu jsem nastoupila na Keňský institut managementu, kde jsem studovala management zdravotnictví. Program trval 2 roky. Promovat budu na konci tohoto roku, tedy v prosinci 2012.

Nyní pracuji v soukromé společnosti ALL SEASONS BUSINESS SERVICES, kde děláme management dluhů a úvěrů pro Kenya Commercial Bank and Nation Media Group. Jsem velmi vděčná za program adopce, protože mi umožnil být tam, kde dnes jsem, a jsem schopna stát na vlastních nohou.

I já sama se snažím motivovat děti, které jsou v programu, aby tvrdě pracovaly, protože program adopce je dobrý a pro nás Keňany, kteří si přejí studovat, ale nemají na zaplacení školy, je záchranou. Pomohlo to lidem jako mně a hodně lidem, především dívkám to umožnilo dosáhnout jejich cílů a podpořilo je samotné díky pomoci, kterou dostali.

Těším se, že budu v budoucnu pomáhat jiným lidem, tak jako jsem dostala pomoc z programu já.

Děkuji všem, především našim adoptivním rodičům za jejich podporu a prosím, abyste pokračovali v pomáhání. Udělali jste skvělou práci pro keňské děti vzděláváním a péčí o ně. Děkuji mnohokrát.

Faith Nkirote

Jmenuji se Faith Nkirote (číslo adopce bylo 4043), je mi 20 a byla jsem adoptována v roce 2002 v 6. třídě. Po základní škole jsem pokračovala na střední. Byl to pro mne zdroj hodnot. Po střední škole jsem pokračovala v počítačovém kurzu a poté kurzu cestovního ruchu, kde jsem velmi šťastná. Ať Bůh žehná Vaší práci a rukám.

Byla jsem šťastná, že jste byli mými adoptivními rodiči, byli jste pro mne zdrojem světla. Nebýt Vás, nevím, kde bych byla. Byla

jsem velmi šťastná při čtení Vašich dopisů, velkou radost jsem měla také z dárků. Plánuji pro lepší budoucnost tvrdě pracovat, protože bez práce nejsou koláče.

Díky Centru Narovinu. Našli jste řešení, máme světlou budoucnost.

S pozdravem, Faith Nkirote

Valentine Ilamaha Lukalia

Jmenuji se Valentine Ilamaha Lukalia (číslo adopce bylo 40396). Je mi 20 let. Byla jsem adoptovaná na dálku v roce 2004, když jsem byla v 6. třídě. Moji adoptivní rodiče vstoupili do mého života ve chvíli, kdy jsem je potřebovala nejvíce.

Můj otec zemřel v roce 2003. Bylo pro mě velmi těžké pokračovat ve studiu, protože on byl jediným živitelem rodiny. Mí adoptivní rodiče mi umožnili dokončit základní školu, protože mi platili poplatky. Sledovali mě také během střední školy a pomohli mi se zápisem na vysokou školu.

Šla jsem na 2 vysoké školy, kdy jsem nejprve udělala počítačový kurz a poté jsem se účastnila kurzu „cabin crew“ (stevardka). Dokončila jsem svá studia v březnu. Nemám zaměstnání, protože je čím dál náročnější zaměstnání najít, ale se znalostmi, které mám ze svého vzdělání díky adopci, šířím svůj životopis na různá místa a doufám a modlím se, že jednou nějaké místo dostanu...

Se srdečnými pozdravy, Valentine Lukalia.

Simon Peter Seme

Jmenuji se Simon Peter Seme (číslo adopce bylo 5089), věk 21 let, adresa Oolos, Nairobi, Keňa. Moje adoptivní matka a koordinátorka v Keni je Sofia Barongo. Připojil jsem se do programu v roce 2004. Byl jsem ve druhém ročníku střední školy a celkově jsem tam byl 4 roky, kdy jsem školu ukončil závěrečnou zkouškou.

Nyní pomáhám jako dobrovolník v jiné organizaci, ale mám pozitivní mysl, že si brzy najdu práci. Pomáhám i v některých projektech humanistů. Plánuji také pracovat na ulici, abych vrátil to, co mi komunita dala.

Se srdečným pozdravem, Peter Seme Simon.

Samuel Odhiambo Odira

Jmenuji se Samuel Odhiambo Odira (číslo adopce bylo 50333). Je mi 17 let. Pocházím z ostrova Rusinga, malý ostrov v Keni. Je to malý ostrov, ale velmi krásný a hlavní aktivitou zde je rybaření.

Byl jsem adoptován v roce 2004, když jsem byl ve 4. třídě. V té době jsem měl pouze matku, protože můj otec zemřel. Moje matka už začala cítit břemeno placení školních poplatků, protože neměla dobrou práci. Byla drobným prodejcem ryb.

Prošel jsem základním a středním stupněm a v současné době studuji na vyšší odborné škole (Railway training institute), protože můj adoptivní rodič mě stále podporuje v mém vzdělání...

Adopce na dálku přinesla spoustu změn do mého života. Jak víte, pocházím z ostrova a nebyl bych schopen platit školní poplatky až do úrovně, které jsem dosáhl nyní. Určitě bych byl rybař. S adopcí na dálku dostávám já a moje rodina každý prosinec vánoční jídlo, což nám hodně pomáhá. Spíme pod moskytiérou a na matraci, takže moje rodina netrpí často bolestmi hlavy a malárií jako dřív.

Jsem v kontaktu s mým adoptivním rodičem díky psaní dopisů. Takto se vzájemně poznáváme a sdílíme kulturní aktivity, historii Keni a počasí. Taky se dovídáme o našich koníčcích.

Můj plán pro budoucnost je stát se technikem konstruktérem. Chci stavět velké domy a pomáhat potřebným lidem podporou jejich vzdělání, stejně jako jsem podporován já.

Jsem adoptován pod Kenem Okongo a pomáhám mu při distribuci školních potřeb, s fotografováním, s registrací nových dětí do programu...

Chci využít této příležitosti k tomu, abych poděkoval mému adoptivnímu rodiči a dalším rodičům, kteří podporují mnoho dětí v adopci na dálku. Ať pokračují v tom dobrém, co dělají.

Váš Samuel Odhiambo.

Vivian Ogweno

Jmenuji se Vivian Ogweno (číslo adopce bylo 50540), je mi 21 let a momentálně žiju v Bratislavě na Slovensku. Byla jsem adoptována na dálku v roce 2003, když jsem bydlela na Rusinga a chodila jsem na základní školu do 7. třídy. V programu jsem byla do roku 2009, kdy jsem ukončila střední školu.

Tento program byl velkým světlem v mých očích a cestou dopředu k lepší budoucnosti. Jsem sirotek a proto pro mě nebylo lehké pokračovat se vzděláním, velmi mi to pomohlo a jsem za to velmi vděčná. Moje školné bylo vždy včas zapláceno, dostávala jsem dárky, komunikovala jsem se svými adoptivními rodiči skrze dopisy a před rokem jsem se s nimi potkala i osobně a bylo opravdu nádherné vidět je a moci jim říct DĚKUJI za to, že se ze mě stal slušný člověk.

Díky podpoře a pomoci nyní studuji zdravotnickou univerzitu v Bratislavě, bakalářské studium obor ošetrovatelství.

Mám plány získat vyšší titul a co konkrétně budu dělat uvidím až dokončím studium.

V Bratislavě nyní pomáhám během setkání s adoptivními rodiči a veřejností, kde odpovídám na dotazy. V budoucnosti, po dokončení studií, bych se ráda více zapojila do dobrovolnických aktivit a pomáhala chudým dětem a lidem obecně.

Děkuji, Vivian Ogweno.

Další dopisy od dětí najdete na www.adopceafrika.cz

Vivian**Simon****Valentine****Faith****Seline**

Zkušenost adoptivního rodiče a dítěte aneb cesta od základní školy do dospělosti

Delší dobu jsem nosila v hlavě myšlenku adoptovat si na dálku dítě z Afriky. Až když moje nejmladší dcera Markéta přišla s tím, abychom si nějaké dítě adoptovaly spolu, okamžitě jsme sedly k internetu a našly si Centrum NAROVINU. Na těchto stránkách bylo množství dětí různého věku – holčičky i chlapci. Mně osobně okamžitě zaujal chlapec jménem Victor, jeho matka byla nemocná a teta, která ho podporovala, zemřela, a tak Victor musel místo školy pracovat. Prohlédly jsme si další děti, Victor však zvištěl, také pro svůj odhodlaný postoj a pohled.

Victor nám po celá ta léta dokazoval, že jsme se v něm nemýlili. Dokončil základní školu, odmaturoval a pokračoval na vysoké škole a v roce 2010 ukončil vysokoškolské vzdělání s titulem „bakalář“ – obor Information technology. Myslím, že byl z prvních adoptovaných dětí, které odpromovalo. Hned poté v srpnu 2010 jsem měla možnost Victora a jeho rodinu navštívit doma – v Nairobi ve slumu Kibera, kam jsem chodila každý den na návštěvu jeho maminky a bratra. Toto místo by měl navštívit každý, kdo váhá s podporou těchto dětí, protože škola v Kibeře je bez tabule, učebnic a dalších školních potřeb. Ve třídě pod širým nebem je asi 50 dětí, a proto vzdělání těchto dětí nemůže být kvalitní. Pochopila jsem, jak je nutné, aby děti, které na to mají, měly možnost navštěvovat státní školy – soukromé jsou dost drahé. Centrum NAROVINU dbá na to, aby adoptované děti školu navštěvovaly.

Letos v květnu 2012 jsme umožnily Viktorovi navštívit nás v našem domě ve Vodňanech. Prožil zde tři týdny, které budou pro celou naši rodinu nezapomenutelné. Navštívil Prahu a další místa, vyzkoušel si vyučovat angličtinu na Střední rybářské škole a se studenty hovořil o životě v Keni. Získal zde spoustu přátel.

Victor mně a celé rodině obohatil život. Jeho dopisy po celá léta byly velmi vřelé, výsledky ve školách velmi dobré a my sledovaly jeho růst. Victor je pro nás náš syn, patří mnoho let do naší rodiny a my zase do jeho. Měly jsme s Markétou šťastnou ruku při výběru dítěte – a to bych přála všem rodičům, kteří o adopci na dálku uvažují.

Anna Plívová

Jmenuji se Victor Odhiambo Okach a byl jsem jedním z dětí zařazených do projektu „Adopce afrických dětí – projekt pomoci na dálku“ občanského sdružení Centrum Narovinu. Mám 3 mladší sourozence a všichni žijeme u tety, která má čtyři vlastní děti. Celkem měla teta jako samoživitelka na starosti osm dětí. Tatínek nám zemřel, když jsme byli ještě malí – mně bylo 7 let, sestře čtyři roky a nejmladšímu bratru Collinsovi byl tehdy jeden rok. Více jak 20 let žijeme v jednom z největších slumů na světě v Kibeře v Nairobi.

V současné době mám vlastní domek v Kibeře. Sestra je již vdaná a žije s vlastní rodinou, takže naše teta má nyní na starosti „jen“ 6 dětí. Bydlí v pronajatém domku o jedné místnosti, kde vaří na petrolejovém vařiči a dřevěném uhlí.

Jednou jsem musel zůstat doma skoro celý školní term, protože jsme neměli na školní poplatky a učitel mne poslal domů. Tou dobou teta vydělávala praním prádla pro lidi v našem okolí, takže jsem jí s praním pomáhal a za extra vydělané peníze jsem se pak mohl vrátit do školy. Problémem ale nebyly jen peníze na školné. Často se nedostávalo prostředků ani na jídlo a oblečení. Nikdy jsem neměl mnoho přátel. Většinou se mi ve škole smáli kvůli tomu, co jsem nosil na sobě.

V době, kdy začala teta tzv. „drobně podnikat“ – prodávala u hlavní silnice občerstvení – mohla vyšetřit trochu peněz na moje studia. Po osmileté docházce na základní školu jsem si myslel, že nebudu moci pokračovat ve studiu kvůli financím.

V roce 2001 se teta dozvěděla o evropských projektech zaměřených na pomoc a vzdělávání keňských dětí a zkusila některé organizace oslovit. V roce 2003 jsem obdržel dobrou zprávu, že jsem byl jedním ze šťastlivců, kteří získali sponzora ochotného financovat má další studia. Dobře si pamatuji, jak se mi vzrušením a radostí vedraly do očí slzy. Děkoval jsem Bohu, že vyslyšel mé prosby. Můj sponzor se rozhodl pomoci mi se všemi poplatky během následujících let mých studií. Dokonce mi uhradil i kolo, abych se mohl snáze a rychleji dostávat na střední školu, která byla vzdálena 15 km od mého domova.

V roce 2007 jsem úspěšně složil středoškolský certifikát. Pak jsem pokračoval na vyšší škole - college, kde jsem dělal kurz pro IT specialisty. Můj adoptivní rodič z ČR mne znovu podporoval po celou dobu kurzu až do jeho dokončení. Díky tomu jsem nyní získal práci v kontaktním centru Horizon jako agent pro získávání dat. Také mohu platit školné svému bratrovi a finančně vypomáhám i tetě s chodem rodiny.

Program podpory na dálku mi skutečně otevřel oči a já mohu nazírat svět z jiných úhlů. Vidím pro sebe nové možnosti a snad i lepší budoucnost pro svou rodinu – nedávno jsem se stal čerstvým otcem. Uvědomil jsem si, že vzdělání je klíčem k úspěchu a vím, že je jen na mě, jak s nabytými znalostmi naložím. Čas ukáže, jak budu schopný využít pomoc, které se mi dostalo od mých sponzorů. Obrovské uznání patří Centru Narovinu, které mi (ale nejenom mě) umožnilo získat sponzora a plnohodnotné vzdělání. Přeji si a modlím se, aby měla tato organizace možnost pokračovat ve své činnosti a projekt si udržel přízeň sponzorů. Svě vyprávění bych rád zakončil těmito slovy: „Požehnána buď ruka, která dává“.

Viktor se v Praze zúčastnil konference neziskových organizací.

Centrum Ostrov naděje na Rusinga Island Právě probíhá výstavba nové budovy sirotčince

V rámci projektu Ostrov Naděje byl otevřen sirotčinec, který se stará o děti nemající rodiče ani příbuzné, kteří by se o ně mohli starat efektivně a posílali je do školy. Některé z dětí sice rodiče mají, ti však nejsou schopni dětem dát takové podnětné prostředí, které je ke školní docházce zapotřebí. Sirotčinec je nyní domovem pro 41 dětí, 19 chlapců a 22 dívek. V budově se nachází celkem 8 pokojů: 4 pokoje pro chlapce a 4 pro děvčata. Původně byl jeden pokoj zamýšlen pro 4 děti, ale protože osiřelých dětí v této oblasti je opravdu mnoho, a některé z dětí byly v zoufalé situaci, jsou některé pokoje využity pro více dětí. (Budova sirotčince má kapacitu 32 dětí a nyní jich máme 41). Ani takto se však nemůžeme postarat o všechny sirotky, kteří by péči potřebovali.

Díky Evě Hlavaté a Daně Feminové máme nyní podporu SlovakAid a v tuto chvíli stavíme moderní Dívčí hostel. Stavba je již v procesu a bude ukončena na konci října. Kapacitně nová budova umožní pobyt 40 dívkám, staré budovy budou určeny jen chlapcům.

Na Rusinga se například vrátila dívka Monica Odira Achieng, která je v programu „Adopce afrických dětí – projektu pomoci na dálku“ od roku 2004. Její otec zemřel a matka zůstala v Homabay, 40km od ostrova Rusinga. Řešili jsme tuto velmi složitou rodinnou situaci a nyní je dívka v sirotčinci velmi šťastná a je hlavní herečkou v našem dramatickém kroužku ve škole Ostrova naděje.

Nová budova sirotčince bude dokončena na konci října.

S podporou SlovakAid rozšiřujeme kapacitu Ostrova naděje.

Další zprávy z Rusinga Island:

Hlavní výzvou, kterou máme, je pro nás potravinový program – pracujeme na aktivitách, abychom mohli všem dětem zabezpečit stravu.

Farmaření

Na školní zahradě pěstujeme zeleninu, kukuřici a ovoce.

Rybaření

Ryby z našeho rybníka a produkty z farmy jsou velmi přínosné pro celý chod projektu. Daří se nám uzavírat školní termy bez

dluhů a na stravování se již nemusí doplácet z jiných zdrojů. Po kontrole Ministerstva rybaření jsme dostali od vlády další rybník. Ryby zde budou připraveny k výlovu v lednu.

Další plánované aktivity, které mohou dlouhodobě pomáhat udržet potravinový program a zajišťovat provoz sirotčince:

- pěstování obilí ve velkém
- velkochov drůbeže
- chov králíků

Z Rusinga Island **Joash Okongo**

Ostrov naděje dostal od vlády další chovný rybník.

Ryby z místního rybníka jsou pro projekt velkým přínosem.

Ovoce a zelenina ze školní zahrady obohacuje jídelniček.

Rychlé zprávy z Kauti

Ve čtvrtek 13. 9. 2012 odletěl do Keni náš dlouholetý spolupracovník Petr Chaloupka z brněnské firmy Pöyry. Další plánovaná fáze projektu závlahového systému v Kauti se tedy pomalu stává realitou.

Začaly práce na hrázi a na hlavní nádrži. Také jsou změřené délky mezi hrázi, hlavním tankem (nad Katitu marketem) a mezi druhým tankem (na vrcholku hřebene u farmy King'oo). Tato místa jsou velmi dobrá, z obou bude možné vodou zásobovat velké území a do budoucna bude snadné i rozšíření.

Závlahový systém v plánované podobě bude obsahovat 2 tanky (50 + 30 m³), přírodní potrubí a také trasu rozvodného potrubí, na kterou se budou moci v budoucnosti napojovat další odběratelé z oblasti.

Během této fáze provede komunita v Kauti sanaci vývěru Yanzonga, stejně jako tomu bylo loni u Muthaly. Vše by mělo být hotové do konce listopadu. Držme palce.

Více detailních informací najdete na našich webových stránkách nebo v dalším tištěném bulletinu.

Simona Heřtusová

Komunita v Kauti se podílí na výstavbě závlahového systému.

Projekt Voda pro Kauti změnil místním lidem život.

Mediální kampaň Centra Narovinu

„Vzděláním k jednotě a partnerství lidí na celém světě“ aneb Afrika nevšedními očima

V rámci grantu Evropské Unie nás v listopadu a prosinci čeká velká mediální kampaň. Při této příležitosti bychom rádi oslovili širší veřejnost a informovali je o rozvojových cílech tisíceletí a o konkrétních projektech našeho občanského sdružení. V současné době se v Keni točí spot, který koncem roku poběží na televizních kanálech. Televizní kampaň bude doplněna také kampaní v rozhlasu, tištěných médiích, na internetu atd.

O tom, jak se celá mediální kampaň zdařila a co vše přinesla, Vás budeme informovat v dalším čísle tištěného bulletinu.

Pro více informací:

Simona Heřtusová - simona.hertusova@adopceafrika.cz